

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τραγκαστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐθροισμέν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθεσίωνων.

Στὸ χίλια καὶ ἑνὶ ἀκόσα δεκάεξη
κανέναν δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐθθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκ' ἡ φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Αὐγουστος μῆνας, ἔξη,
καὶ ἄς δοῦμε τί θὰ τρέξη.

Χίλια τρακόσα τέσσερα καὶ μ' ἐνενήντ' ἀκόμη,
ἀπὸ Σωτήρων στρατιάς ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

**Τραλαρὰ καὶ τραλαρό,
ἴλιγοι στῆχοι στὸ φτερό.**

—
Α'.
—

Σήμερα μεταμόρφωσις μεγάλη τοῦ Σωτήρος,
ἀλλὰ μεταμορφόνονται καὶ οἱ τῶν Ρωμηῶν Σωτήρες,
ποῦ νέος ἔλαχε σ' αὐτοὺς τῆς σωτηρίας κληρὸς,
καὶ βλέπομε κολοφωτιαῖς νὰ γίνωνται φωστήρες.

Πότε μεταμορφόνονται σὲ κάτασπρο παπάκι,
πότε μὲ φέσι φαίνονται καὶ πότε μὲ καλπάκι,
πότε τροχίζουνε σπαθὶ νὰ κόψουνε τὰ πράσα,
πότε δασκάλοι γίνονται, πότε φοροῦνε ράσα.

Πότε ψήφους κυνηγοῦν
καὶ πρὸς δρεᾶσιν ὁδηγοῦν
ἓνα καὶ ἄλλον θεοτούμπη.

Καὶ στῆς κάλπης τὸν ἀγῶνα
θέλουνε καὶ τὴν Κορῶνα
στήριγμά των καὶ ἀποκοῦμπι.

Τώρα κάθε των κολλήγα
προσπαθοῦν νὰ τὸν γλυκάνουν,
τώρα θέλουν καὶ τὸν Ρήγα
κομματάρχη νὰ τὸν κάνουν.

Κᾶτι παλαιοὶ φαγάδες
καὶ κᾶτι Ραμπαγάδες
παρωχημένου χρόνου.

Τώρα μᾶς λέν στωμύλοι
πῶς εἶναι μόνοι στύλοι
καὶ φύλακες τοῦ Θρόνου.

Πόσαι μεταμορφώσεις
δὲν γίνονται ξανὰ
μὲ σωτηρίας τόσης
προγράμματα τρανά.

Διαβαίνουνε γεράκια,
δράκοντες φτερωτοί,
ὄρνια, γυπαετοί.

Μαζί των καὶ κοράκια
περνοῦνε φαλακρά,
καὶ κάνουνε κρὰ κρὰ.

Β

Κρύψε τὸ σπαθὶ στὴ θήκη,
μάννα τῶν δαφνῶν μεγάλη...
λένε στὴ Θεσσαλονίκη
πῶς θὰ πᾶν καὶ Πορτογάλοι.

Μὲς στὴ γῆ σου τόσα φύλα
καὶ φυλαῖς ἐνόνονται...
μὲ τῆς δάφνης σου τὰ φύλλα
ξένοι στεφανώνονται.

Δάφναις γιὰ τοὺς ἄλλους στρώνεις
μ' ἓνα μοῦτρο ραδινὸ
σὰν νὰ κέρδισες λαχεῖο.

Κι' οὐδετέρα καμαρόνεις,
ποῦ κατήντησες κοινὸ
νὰ γενῆς ξενοδοχεῖο.

Χαῖρε πάλι, δοξασμένη...
ἐσὺ μόνον εἶσαι ξένη
ὅτ' ἔδ' ἴκ' σου τὸν ξενῶνα.

Καὶ σ' ἐκλογικὸν ἀγῶνα
τρέχεις νὰ στεφανωθῇς...
φτοῦ σου νὰ μὴ βασκαυθῇς.

Γ

Φωτὰ' στὰ χόματά σου,
μὰ σὺ γενναία στάσου,
καὶ πάντα δείχνε τάσιν
πρὸς μὴ ψεκτέαν στάσιν.

Γιὰ σὲ στρατοὶ ρητόρων
καὶ λόγια δαφνηφόρων
μετεωροφενάκων.

Καὶ πέριξ τοῦ πυρὸς
φρενητιᾶ χορὸς
Σωτήρων βρυκολάκων.

Κι' ἀκουσα νὰ λέη τέτοια κάποιος Ἀμαζόνος στόμα:
ἤπ' ἡρα μὲς Θεᾶς τὸ δόρυ, ἤπ' ἡρα τοῦρανοῦ τὸ χρῶμα,
νὰ τὸ κάνω σύμβολό μου σὲ στεριαῖς καὶ σὲ γιालούς,
ὅμως τῶδ' ἀπὸ ὕψηλὰ
νὰ κυλιέται χαμηλὰ
μέσα σὲ παθῶν πληούς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.— Σ' αὐτὸ τὸ πατατράκα
γιατὶ κοιμᾶσαι, βλάκα;
γιατὶ καὶ σὺ δὲν δρᾷς
στὰς ὥρας τὰς φαιδράς;

Μέσα σὲ δρᾷσι περισσὴ
πῶς μέρος ἐνεργὸν καὶ σὺ
δὲν παίζεις ὁλοένα;

Φ.— Ἄν εἶσαι φίλος προσφιλῆς
δὲν θέλω πιά νὰ μοῦ μιλής
γιὰ κλέη περασμένα.

Στὴν γῆν τῶν ἀγελαίων
ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον
γιὰ χάσιμο μισαλά.

Ἐγὼ περνώ καλὰ
κάτω στὸν Φαληρέα
μαζί μὲ τὴν παρέα.

Τώρα, βρὲ Ταρταρίνε,
ἔλα γιὰ μὲ δὲν εἶναι
παρὰ μονάχα μῦθοι.

Καὶ φύρδην μύγδην πλήθη
γνωστοῦ καὶ ἀγνώστου κόσμου
διαβαίνουν ἀπὸ μπρὸς μου.

Τὶ πλούτος καὶ εὐτυχία!...
περνοῦνε, φαμφαρόνε,
ἐφοπλισταὶ μεγάλοι.

Καὶ στὰ ξενοδοχεῖα
πηγαίνουνε καὶ τρῶνε,
καὶ τοὺς κυττάζουν ἄλλοι.

Βλέπω μεγαλοπλούτους ἐφοπλιστὰς ἐκεῖ,
ποῦ τρῶν χωρὶς νὰ ρίχνουν εἰς ἄλλους τὰ ψυχία των,
καὶ μ' ἔδοντο γλυφάδες καμπόσοι νηστικοὶ
κάνουν πῶς καθαρίζουν τὴν ἔδοντο στοιχία των.

Βλέπεις καμπόσους νάχουν ἀρμάδ' ἀπὸ βιπέρια
μ' ἄλλους μαζί καὶ χώρια,
κι' ἄλλοι δὲν ἔχουν σκοῦνα
καὶ μιὰ παληομαοῦνα.

Ἐξ ὧν τούτων καὶ ἄλλων
μέσα σ' αὐτὸν τὸν σάλον
σκέψου καλὰ καὶ κρῖνε.

Στὴν γῆν τῶν ψωραλέων
ισορροπία πλέον
κοινωνικὴ δὲν εἶναι.

Τὴν πρὶν ἰσορροπίαν τὴν τόσον ζηλευτὴν
ὁ πόλεμος μὲ τᾶλλα,
μωρὴ ξεροκαυκάλα,
ἐχάλασε καὶ αὐτὴν.

Πλουτίζει καὶ ὁ λοστρόμος
μέσα σ' αὐτὴν τὴν πάλην
τοῦ κόσμου τὴν μακράν.

Καὶ σὺ σὰν ἀστρονόμος
τὴν Ἀρκτον τὴν μεγάλην
βλέπεις καὶ τὴν μικράν.

Βλέπεις σ' αὐτόν, βουβάλι,
στόμφον ἀνδρὸς ἐγκρίτου;
δὲν εἶχε πρὶν νὰ βάλῃ
μπάλωμα στὸ βρακί του.

Κύτταξε κάποιον... Τώρα φουσκώνει προπετῶς
μπροστὰ μας, βρὲ καστὴν...
ὀλίγου δεῖν νὰ πάθῃ φθειρίασιν καὶ αὐτὸς
ὅπως τὸν Φερικύδη.

Δὲν βλέπεις σὺ σὰν βλάκας καὶ κουφιοκεφαλᾶκης
καὶ τοῦτον, κακομοίρη...
εἰς τὰ τὰμπλ-ντ' ὅτι ἐκεῖνα τὸν ἔδλεπα πολλὰκις,
ποῦ τρῶνε ψωμοτύρι.

Δὲν ἔχει πιά μ' ἄερα
γεμάτη τὴν γαστέρα
σὰν τοῦτη τὴν δική σου.

Καὶ σὺ κυττᾷς τοὺς τοίχους
καὶ μοῦ μιλεῖς μὲ στίχους
καὶ κάνεις τὴν κακὴ σου.

Καὶ λίαν πιθανόν,
θρέμμα τῶν Ἀθηναίων,
μὲ τοῦ καιροῦ τὸ διάβα κάθε τῆς ψώρας γένος
νὰ γίνῃ Σέγν βαρῶνος.

Μὰ καὶ πολλοὶ φοροῦνε Σωτήρων προσωπίδα
καὶ τρέχουν φρενιασμένοι,

κι' ὅλοι, βρὲ Περικλέτο, τὴν πρὶν ἰσορροπία
τὴν βλέπω χαλασμένη.

Τὸ δράμα τοῦ πολέμου
ἐτάραξε καθένα
καὶ τὴν δίκη μου φρένα.

Καὶ τώρα, φίλτατέ μου,
κυττάζω τοὺς ἀνθρώπους
καθ' ὅλ' ἀνισορρόπους.

♦♦♦♦♦
Ὁ Περικλέτος ὁμιλεῖ
στὸν ἀδελφό του Φασουλῆ.

Π. — Κι' ἐγώ, μωρὲ ζωντόβολο, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
κι' ὅταν ἀκούω πῶς πλουτοῦν
καμπόσοι, ποῦ ψωμοζητοῦν,
ἐξίσταμαι, φρενητιῶ, τὸ κρέας μου ὀθαγκάνω.

Τί πλούτος περισσός!...
ρέει παντοῦ χρυσός,
μόνον ἐγώ, ποῦ θέλω ποιητικὰς ἐκστάσεις
μὲ σὲ τὸν κακομοίρη,
πλεούμενο δὲν ἔχω σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
μήτ' ἓνα τρεχαντῆρι.

Μπρὸς σ' ἀκρογιάλι σταματῶ
καὶ χάσκω μὲ τὴν Μοῦσα,
κι' ὅλο τὴν θάλασσα κυττῶ
τὴν πικροκυματοῦσα.

Θάλασσα, ποῦ τυράννησες κι' αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεά,
Λάμια τοῦ κάθε καραβιοῦ,
ὑπάρχουν κι' ἐξω στή στεριά φάρια πολλὰ χερσαία,
ποῦ χουν μισαλὸ τοῦ κοκοβιοῦ.

Τὰ πλούτη τοῦτον τὸν καιρὸ
δὲν κάνουνε νισάφι,
καὶ τὸ δικό σου τὸ νερό
μοῦ φαίνεται χρυσάφι.

Μονάχος κάτω σ' τὸ γιαλὸ
ρεμβάζω κι' ὄνειροπολῶ
βαπόρια καὶ καϊκία.

Μές σ' ἀφρισμένα κύματα
οἱ μὲν εὐρήκαν χρήματα,
οἱ δὲ μονάχα φύκια.

Δόξης δὲν ποθῶ στεφάνους,
δὲν ὀμνῶ πολεμιστὰς,
μόνο κάνω πατινάδες
σ' ἀλευροβιομηχάνους,
σὲ τρανοὺς ἐφοπλιστὰς,
καὶ καμπόσους μυλωνάδες.

ὦ! δὲν μ' ἀρέσει τῆς μάχης πλέον
τὸ πλον, ἢ λόγχη, τὸ σφύζον αἷμα,
λόγχην μονάχα θέλω τὸ βλέμμα
σιταρεμπόρων κι' ἐφοπλιστῶν,

καὶ ν' ἀναζήσω σὰν ψάρι πλέων
μέσα σὲ πλούτη χρηματιστῶν.

Ἐξω φωνάζουν, ἢ πρώτη ψώρα,
μὲ τοὺς πολέμους πλουτοῦν πολλοί,
ἐν τούτοις φθάνει καὶ πείνας ὥρα,
κι' ἐγώ, ποῦ πέρνω γιὰ στίχους φόρα,
φιλῶ τὴν ψώραν καὶ μὲ φιλεῖ.

♦♦♦♦♦
Ἀπάντησις τοῦ Φασουλῆ
στὸν συντροφο τὸν προσφιλεῖ.

Φ. — Μὴν τρέχης κάτω σ' τοὺς γιαλοὺς,
ἐσὺ γιὰ πλούτου πακτωλοῦς
δὲν εἶσαι, τραγογέννη.

Σὺ προωρίσθης νὰ γελᾷς
κι' ἓνα πυθάρι νὰ κυλᾷς
καθὼς τὸν Διογένη.

Ἄλλος δὲν μ' ποιεῖς νὰ γένῃς,
μὴν ἐλπίζης μερδικὸ
ἀπὸ πλούτους ξαφνικοῦς.

Κι' ἂν σ' ἀθέατρα πηγαίνῃς
πέρνε γιὰ καλὸ κακὸ
κι' ἐπιδέσμους μερικούς.

Ἐπειδὴ μ' ποιεῖ νὰ γίνῃ κάποια συμπλοκή με γάλη,
καὶ γιὰ γρῦστο, παρλαπίπα,
νὰ σοῦ κάνουνε καμμιά τρύπα
σ' τὸ σοφὸ σου τὸ κεφάλι.

Βλέπεις καθεμίαν κρᾶσιν
νὰ παρασφριγᾷ πρὸς δρᾶσιν,
καὶ δὲν ἀδρανεῖ σὰν πρῶτα.

Σὲ θεάτρων παραστάσεις
καὶ λοιπὰς διασκεδάσεις
πέρνε πάντα καὶ τσιρότα.

Μὴ συχνάζης, βρὲ Γκορύλα,
σὲ θεάματα ποικίλα.
Τώρα κρίνεται κι' ἐκεῖ
καθεμιὰ πολιτική.

Κι' ἐνῷ χάσκεις οὐδετέρως, σίχμα τῆς πρωτεύουσῃς,
μ' ποιεῖς ἔξαφνα ν' ἀκούσῃς
σ' τῶν θεάτρων τὰς πλατείας
διαφόρους βρυχηθμοὺς,
καὶ νὰ τρέξῃς τραυματίας
σὲ Βοηθειῶν σταθμοὺς.

Π. — Δέχομαι τῆς συμβουλῆς σου, καὶ γιὰ τούταις εἰμ' ^{(εὐγνώμων,}
ἐν τοσούτῃ νὰ μιὰ φάπα, τεμπελοσκόλο τῶν δρόμων.